



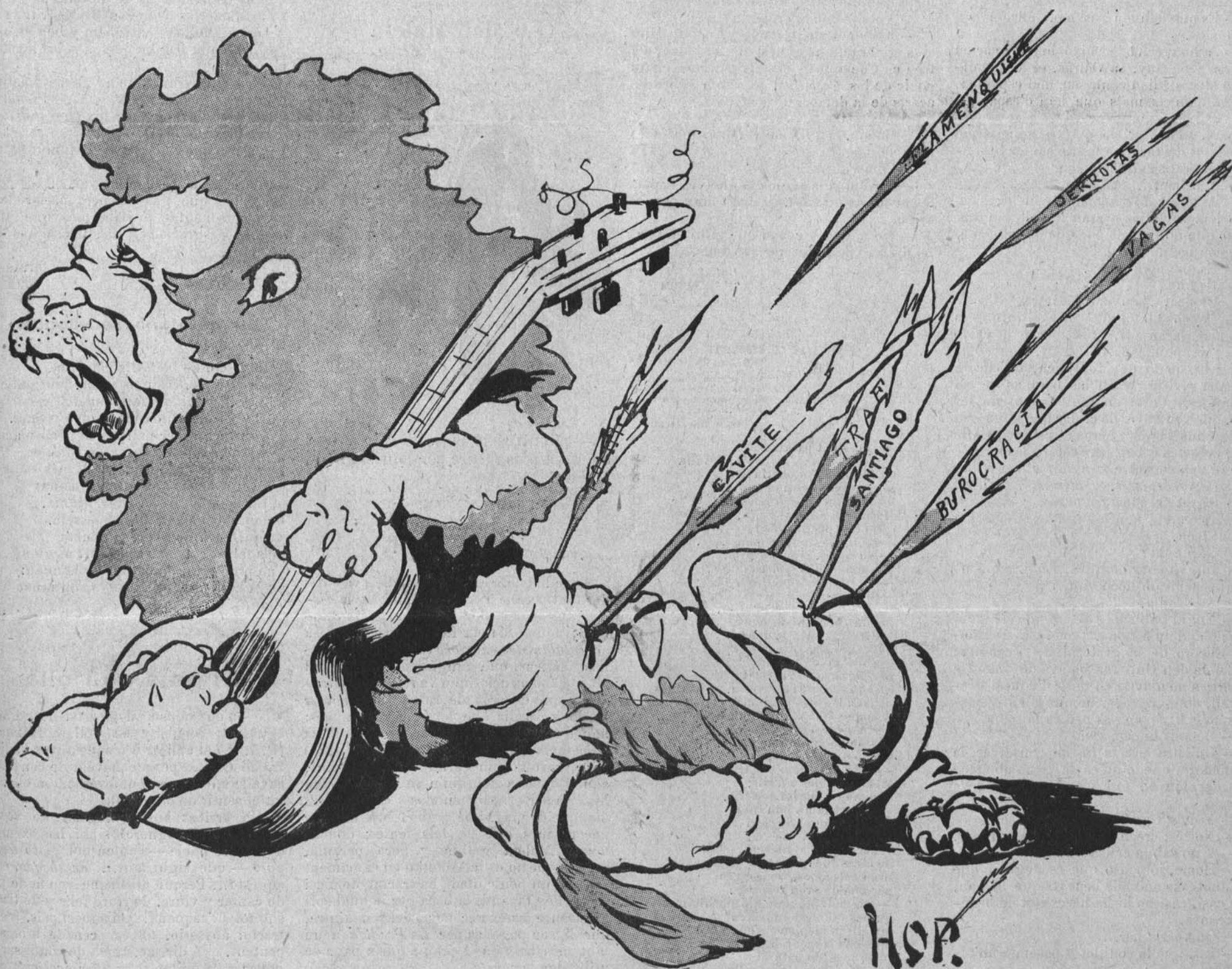
La TRALA

SETMANARI SATÍRICH

No l'equivoqueu ab el d'enfrente * Mudará'l petadó cada setmana

DIPUTACIÓ, 262 ————— SURT ELS DISSAPTES

La fuga dels "Couplets"



Así se pasa la vida..... así se viene la muerte..... tan cantando.



— Gran senmana, senyor Gnom!
— No me'n parlis, Conill. De tanta cosa com hi ha per dir, un no sab per quina comensar.

— Parlém del Pare Nozaleda?
— Encare ho vols rebregar més.
— Ah, bé... ja ho veig! A vostés no'ls hi convé tractar de certs assumptos.

— Per què?
— Perque com que son clericals...
— Pro no tant com els republicans de la unitaria. ¿Vols res més clerical qu'enfadarse y protestar del nombrament d'un Arquebisbe perque'l que han triat no reuneix, segons ells, las condicions que's necessitan?

— Ah, be; aixó sí.
— Donchs ja veus si á nosaltres nos ha de fer cap mica de por de semblar clericals si aquets manos del *trust* ja han dit la última paraula en aquesta materia.

— Per mi lo millor es pendreho com á Madrid.

— Com s'ho han pres á Madrid?
— Com totas las cosas. Recordat de quan las vigílias de la guerra ab els *tocinos* (com deyan ells) que tot ho acabavan ab la *Marcha de Cadiz*. Ara ab aixó de'n Nozaleda las han agafadas ab cantar *couplets*, per cert molt *neulas*, y aixís resólen en el *cerebro* de Espanya las graves qüestions que afectan al país.

— Es que dehuen ser molt aficionats á la música.

— Ja ho crech! Per aixó hi va anar en Morera y en Gay. Ja veurás, es lo que dihuen ells: «Quien canta su mal espanta». Y son tants els mals que han d'espantar, que si tinguessin menos de torero y més d'home, serian ells els que se espantarian y no'ls hi deixaria ganas de cantar bestiesas. Cantant s'enterboleixen.

— Y beben...
— Aixó *por de contado*. Donch si; s'enterboleixen y aixís passen la vida tan *cantando* que no tinguís por que may se'ls hi posi cap pedra al fetge.

— Es que no'n tenen.
— De què?
— De pedra, senyor Gnom.

— Donchs ab tot aixó vuy dirte que ja s'ho arreglarán ells, y aixís farán el caldo gros als republicans del *trust*, que ab lo descredit de lo de Montjuich, qu'encara está per revisar, y ab las barallas de cal Ajuntament, estaban tant á punt de fer figa, que van haver de cridar una *Asamblea* als candidats nous y empéndrelas á *díats* de 3'50 pessetas cobert pera refer á las masses que hi van concorre... á mirar com s'atipavan els *redentores*, y *alimentar* aixís el foch sagrat del ideal *lerrouxià*.

— Jo vareig anarhi, senyor Gnom á'n aquell tech.

— Y que tal?
— Oh, va anar molt bé. *Afiguris* que no va quedar ni un lloch vuit...

— A la taula.
— No; al públich. Tot era plé de gent que aplaudían á rabiá á cada plat que sortia. El coro de la Fraternitat (?) cantava; la Banda den Guiteras bufava de valent y els altres menjavan en mitg d'aquest desgavell, donant probas de que'ls entussiasmes no'ls hi feyan pas perdra la gana.

— Déu els hi conservi.
— Un'altra cosa'ls ha de conservar, la menjadora, que lo qu'es la gana no crech que l'acabin ab tots els dias de la seva vida.

— Y dels Tres Toms, que se'n sab?
— No rés; crech que aixó's va perdent.
— Y no sab la causa?

— Home, jo penso que es degut á que son tants els animals beneyts que hi han, que casi, casi no hi ha necessitat de benehirne més.

— Que parla per...

— Pst... calla conillet y pasém á un'altra cosa.

— Com vosté vulgui.
— Que'n sabs de la Cambra de Comers?
— Aixó en Nel-lo li dirá.
— No m'ho dirá perqué li varen plantar la... (vegis el ninot).
— Ja, ja, ja.
— Qué fas are?
— Res; que'm fa riure aixó den Nel-lo.
— Ah, sí. Ha fet riure á tothom y aixó qu'ell s'hi ha enfadat tant.
— Y del Col·legi d'advocats, que m'en dius?

— Que també l'han plantada á n'algu?
— A quatre.
— Qualsevol diria que som als Ignocents.
— Ja't vareig dir que tot l'any hi eram.
— Ja m'agrada. Ah! y escolti, ¿qué dihen que farán festas aviat?

— D'ahont ho has tret aixó, conillet aixerit?
— M'ho ha dit un frayre.
— Y que sab ell.
— Qué no ho sab? Vegi si ho sab, que un dels que fan l'home pel *Fomento Festival Barcelonés* es un senyor que ven joguinas als frayres.

— Are ho comprench tot.
— No sé perque.
— Home per l'interés que hi ha en clavar tot l'any barracas pels carrers de Barcelona.

— Bé, pro las firas son lo de menos.
— No senyor. Lo de menos son las firas y las cavalcadas y las cursas d'automovils y las batallas de flors y tot lo que aquest *Fomento* s'emprén, per lo neula y ridícol que resulta, segons podrán recordar de l'istiu passat.

— Es cert.
— Y pera acabar te diré que'ls *democratas* (?) *liberales* (?) del partit quina bandera tremola en Canalejas (S. en C.), son de lo més bromistas que corra. Ja tenen Ministeri format per quan els cridin.

— Vol dir que'ls cridarán?
— Ets molt molt mansoy, conill. Mira si'ls cridarán, que aquest dia, al baixar del tren en Canalejas y'ls seus escolans, en un poble de las *Castillas*, lo váren rébre als acorts de la democrática *Marcha*.

— Aixís sí.
— Bueno, conill, me sembla que ja es hora de plegar.

— Com vulgui.
— Veyám si la senmana que ve, m pots donar foras noticias, tu que t'ficas per tot arreu.

— Ho miraré y consti que si hi ha tela, no deixaré de ter correr las dents.

— Adén.

GNOM

Fugint d'estudi

«Ayer una comisión de obreros del mar visitó al señor Lerroux para enterarle...»

(D'un diari local)

— Que's pot passar?
— Endavant.
— Dispensi, m podria di si el senyor Lerru es aquí, que per tot l'estich buscant? He anat al Suis, al Falcó, y no l'he pogut troba.
— Allí, á la hora de menjá.
— Si vamos, ja ho deya jo, y donchs que'l podria veure?
— Sí, miri, es aquell senyor
— D. Aleandro?

— Servidor, fassim l'obsequi de seure.
— Gracias; soch el delegat dels vaguistas marines, y venia aquí ab vostés per parlar del mal estat qu'aquesta vaga atravessa. degut á la intransigencia dels que tenen la incumbencia de resoldre á tota pressa. Es que ho prenen pels cabells, y aixó que'ls hi fem uns pactes, y els hi proposém uns tractes, tots favorables á n'ells; y com que la cosa es seria, y no's troba un bon camí y estém á punt de sofrir una espantosa miseria, venia jo aquí al objecte de dirle que'nteressés prop dels amos, vosté qu'es persona de prou respecte.
— Bé, molt bé; ¿qué's lo que dihen, quinas rahons aduheixen?
— ¡qu'ells ja menján y s'engreixan! ¡que ells ja medran y ja viuen! ¡oy que si? lo natural del qu'esplota, del canalla,

la táctica que no'ls falla, son amos del capital.
— No, no dihen pas aixó, es diferent, mol distint, diu que venen sostenint una crisis de debó. Perque desde qu'han perdut lo de Cuba y Filipinas, que l'industria fa tentinas y el comers está abatut, que d'articles fabricats aquí á Barcelona y fora en marxavan á tot hora molts de barcos carregats; pero qu'ara, desde alló, d'aquella pérdua terrible l'exportació's fa impossible y's pert la navegació.

— ¡Infames! Ells van sigué quins van perdre lo d'allá.
— Ells dihen qu'ho han d'arreglá aquells qu'ho varen desfé.
— Oy qu'eran varios farsants seguits per en Pi y Margall, qu'armavan el guirigall de fé aná á matar cubans?
— Oy que á n'ells tan sols se deu aquellas jornadas tristas, y als diaris catalanistas *La Renaixensa* y *La Veu*?
— Un de sol, diu que ni havia (1) de vosté y de'n Corominas, que per Cuba y Filipinas demanava autonomia.
— Es vritat, no ho recordeu, que tremolo de pensarhi.
— Bueno donchs, podém contarhi ab vosté?

— Sí, ja veurém... es qu'aixó den Nozaleda em dú ximple y marejat, fins que hagim determinat de si va á Valencia ó's queda...
— Pro quedém...

— Sí... ja... veuré...
— Convé saberho, es precis...
— Ah! no'm busquin al Suis, menje á la *Maison Dorée*.

PEP DE LA TRALLA.

(1) *La Perdida*.

Lo del Maleta



— ¡Mientras jo pugui lluhir aquest escut, ja pots *treure* per aquesta boca, Maleta!

¡Maleta!

Aquell Maleta Indecencias que's va enfadar tant perque li van dir que havia *distret* uns lentes d'or al «Ateneu Barcelonés»; aquell Maleta Indecencias que posá als *catalanistas en adobo* (?) y que fa aquellas pláticas que ningú llegeix: aquell Maleta Indecencias que va rebre á la Granvia y que després de rebre va demanar perdó y va dir que no hi tornaria més; aquell Maleta que amparantse ab la fosca y acompanyat d'un *matón* va pegar (l'altre) en el revolt d'un carrer á un indefens; aquell Maleta del qui'n sabém tota una historia per pessas menudas y que sortirà'l dia que'ns vingui bé y que'l farà enfadar encara més que lo dels lentes; donchs aquest Maleta gallina y poca paraula, resulta que no es tal Adolfo en el moment en que un bon ciutadà ha tractat de ferli fer la llei tapantli la boca per la qual sols sab treure las excrecencias del seu dintre, que li son pagadas per *La Perdida* á un tant més baix que'l preu á que's paga la utilissima *mezquita*.

Resulta are que no es ell. El valent; el que *cantaba las verdades* sense por á ningú; el que era prou despreocupat, per no dir un'altra cosa més dura y més justa, pera donar calumnias disfressadas de veritat als seus ignoscentissims y poquissimament escassos llegidors, are s'ha vist la pedregada al damunt y s'ha amagat com qual-sevol miserable cobart á sota del primer llit que li ha vingut al pas.

Sáben qui ha sortit per fiador? ¿Sáben qui es el que no s'ha donat de menos de regoneixes autor dels articles (?) firmats pel Maleta?

Ell! L'Emperador *Alejandro el Mano*. Ell, que ab la més santa de las abnegacions s'ha fet passar per Maleta y aixó que ja es *mundo*.

Ell, que amparantse ab la immunitat parlamentaria ha sortit á fer d'home de palla del més gallina dels gallinas.

Y are preguntém nosaltres. ¿Per aquests assumptos absolutament deslligats de la política, fá us l'Emperador dels drets que li han concedit els vots del poble?

Pera fingirse (y recordeuse que fingiment es en català embusteria) lo que no es, abusá de la immunitat?

¿Qui'ns respón y qui respón als que'l van elegir diputat que algún día no utilisi l'Emperador aquesta immunitat pera protegir á un lladre de rellotges? Aprop hi som.

Y are tu, Maleta Indecencias. ¿No te'n donas vergonya de ser tan gallina?

¿No sabs que'ls homes que son homes han de respondre de lo que afirman?

No sabs que fá gos peter aixó de lladrar y fugir? No veus que fas un altre paper ridícol? No coneixes que aviat no serás ni bó pera rebre una puntada de peu?

Perque ja no comensas á serho es per lo que no'ns hem fet ressó de totas las tevas trapissonderias comesas á Madrid, y á América. Moltes t'en sabém y ben amandadas las tenim pel dia que'ns sobri lloch en el periódich.

Y no't creguis que'ns fassis llástima com els hi vas fer á n'aquells *reaccionarios* á la Granvia (que per aixó no més te'n veren clavar duas). Nosaltres te farem la llei sense que t'hi valgui la immunitat de l'altre.

Y are prou, perque no vals ni la pena del paper que gastém pera parlar de la teva personalitat ridícol, més que altre cosa, y desgraciada y llástima més que dolenta.

VÉRITAS

Els catalans de «doublé»

SONET

Renegan de la Patria catalana, de sa historia, costums y son llenguatje; á exótichs vividors fan homenatge no á apóstols d'una idea noble y sana.

Consideran per patria una gran plana que amidan ab sas armas y coratje y es aquella tan gran, quant més selvatje es el tirá que'ls *debils* rendí mana.

En nom de llivertat fan tirania, tenen honor fins l'última pesseta, y aquí tens, llegidor, la silueta dels falsos catalans sens nort ni guía que projectan, embullan y rés nuan: ¡sols la historia d'Espanya continuan!

SANCH DE CARGOL

El país de l'olla

Y qu'en va estar d'encertat nostre malaguanyat company en Coll y Britapaja (R. I. P.) al aplicar á n'aquest país l'adjectiu de *Olla*... perque havém de convenir, cavallers, en que es una verdadera olla, en tot el sentit de la paraula.

Ha arribat á coneixement de vostés (perque jo ho ignoro) si hi ha exemple d'un altre poble — s'enten del *globo terráqueo* — que sigui tant... *desahogao*, com aquest?... Perque mirin que s'en fa de tips de cantar y viure, de riure felis y de tirarsho tot á l'esquena! A n'aquest país, res es tractat ab serio, tot es pren de broma y cantant, es á dir, no, tinch de confessar en honor á la vritat y per fer justicia, que

Xurriacadas

¡Qui no té vergonya
tot lo mon es seu!

Cantin papers y mentin barbas, diu un adagi nostre y may com are es l' hora més oportuna pera posarlo a la práctica.

Pera combatre als vividors, explotadors, sectaris y traidors de *La Perdida* rés millor que ferho ab sas mateixas armas, ab sos mateixos escrits y gravats y per aixó obrim avuy aquesta secció ahont ben sóvint hi trobaran quelcom de lo *bó y millor* que aquella tayfa escribia ab l'únich y exclusiu fi d'explotar sempre al poble y enganyar als incautes, com ha fet y va tent cada dia.

En aquesta secció hi trobaran reproduhit lletra per lletra, las glorificacions als butxins de Montjuich, l'espionatge cobert y indirecte contra alguns dels perseguits en la causa anarquista, las alabansas y retrats d'en Polavieja y Weyler, la campanya y insults contra ls cubans, filipins y nortamericans y fins al illustre Pi y Margall, en una paraula, reproduhirém tot lo que demostrí sa inconsecuencia y oportunisme fos ó no contrari a la justicia y a la rahó y a la llibertat en totas sas manifestacions.

Pochs serán els comentaris que hi farém al efecte de que'l poble compari y judiqui ab tota imparcialitat y després digui si aquell escamot de farsants son ó no dignes de que se'ls hi gargallegi (1) la cara.

I

Insults al illustre Pi y Margall

Avuy ab motiu del trós següent publicat per *La Publicitat* del dia 18 d'aquest mes, extret d'un article en el que *La Perdida* excita als republicans a que per la forsa s'oposin a que's construixi el monument que Barcelona ha costejat al inolvidable Doctor Robert, reproduhim alguna de las moltas *floretas* ab que dit periódich insultaba al illustre Pi y Margall, quan la febre del patriotisme (?) atiaa al externi dels que defensavan la llibertat de son poble:

«Sólo un Pi y Margall ó un mosén Jacinto Verdaguier, tienen la talla requerida, entre nuestros paisanos difuntos, para obtener tanto honor; el primero porque es un sabio auténtico, salido de nuestras aulas, ilustrador de los fastos de Catalunya, maestro en las ciencias filosóficas y estadísticas, escritor castizo y personaje de primera magnitud en el movimiento político de España».

(*La Publicitat* 18 Janer 1904).

«Es fatalidad la del Sr Pi. Se está callado mientras las cosas del país van mal. Parece que entonces no tiene misión alguna. Pero así que hay una esperanza de que todo se mejore, ahí sale él con su *Nuevo Régimen* a dar una campaña».

Ahora con lo de la guerra de Cuba está haciendo una labor *potriótica*.

Cuando los insurrectos comienzan a ir de capa caída, sale él en su periódico diciendo que un pueblo que lucha por su independencia (el cubano) es y debe ser siempre respetable.

Esos es bueno para dicho en los periódicos filibusteros y en los de todos los enemigos de España.

A pueblos así se les defiende moral y materialmente.

Por lo tanto el Sr. Pi y Margall debiera ir a Nueva York a dirigir el periódico de los mambises llamado *Patria*.

Y allí aprendería a renegar de España y de los españoles.

¡Qué hombre de Estado y de Gobierno ha hecho siempre el bueno de D. Francisco!

El que vió impertérrito en 1873 cómo se desahacía España, ¿no ha de ver con simpatía la insurrección de una provincia que nos cuesta tanta sangre y dinero?

Por una parte es bueno que D. Francisco hable en este sentido, porque con un hombre así, ¿quién que de español se precie querrá ser federal?

¡Buena andaría la federación el día en que se plantease!

¡Qué casa de locos!

«Los mambises *bizcarras* de Bilbao han celebrado un banquete».

En él prohibieron la entrada a los periodistas. Suponemos que allí se darian vivas a Maceo y a Matagás, y se harían votos por el triunfo de los forajidos rebeldes.

Entre Pi y Margall, los *bizcarras* y los cuatro

(1) Perdonin la paraula però no en trobém altre de més apropiada.

gatos que aquí tenemos, que también están en espíritu con los insurrectos, habría para hacer una zarzuela que se podría titular *Tontos y traidores*».

(De *La Publicidad* de 28 de Janer de 1896).

«*La Asamblea Federal*, órgano de los vallesistas, llama a D. Francisco Pi y Margall illustre faccioso, y a los que le siguen puñado de rebeldes».

Hace tres meses si nos hubiésemos permitido nosotros tales calificativos, los federales nos hubieran llenado de improperios.

Hoy son ellos los que apedrean al idolo.

Lo correcto sería separarse de él sin palabrotas ni riñas de gallos.

Porque eso significaría que al menos le habían respetado durante su largo periodo de jefatura.

No es censurable D. Francisco por lo que ha hecho con los federales, sino lo que pretende hacer con los cubanos.

Eso es ser algo más que illustre faccioso».

(De *La Publicidad* de 12 de Mars de 1896).

«El Sr. Pi y Margall publica en su periódico una filípica contra los centralistas y zorrillistas. Hablando de lo que ha dicho el Sr. Salmerón, de que hoy, mientras tengamos la guerra de Cuba, ninguno que se precie de español debe sublevarse, dice el órgano del Sr. Pi «que si la guerra de Cuba llega hasta diez años, como la pasada, habrá que vivir diez años arma al brazo, para no comprometer los intereses de la patria».

Termina preguntando si debe sacrificarse en una guerra estéril la flor de la juventud española, y si se debe cometer la iniquidad de exigir sólo a la plebe tan hondo sacrificio».

Esta vez el Sr. Pi ha estado inoportuno.

Este artículo lo debió haber publicado cuando se embarcaban nuestras tropas.

Hasta ahora, siempre que ha escrito en *El Nuevo Régimen* ha sido para inutilizar algo. Dios sabe por cuenta de quien.

Esta vez se ha retrasado un poco».

(De *La Publicidad* de 6 d'Octubre de 1896).

«La nota cómica:

«El Sr. Pi y Margall ha publicado una circular en la que se dice que urge reorganizar el partido federal en España, pues cuando el país está en situación crítica y pueden sobrevenir acontecimientos importantes, ha de constituir aquel partido una esperanza, para lo cual es menester que se reorganice».

Bien deben comenzar a ir las cosas cuando D. Francisco se resuelve a exhibirse.

Nunca lo hace sino cuando puede estorbar algo.

¡También es sino de hombre!».

(De *La Publicidad* de 22 de Deseembre de 1896).

Y aixís tractava *La Publicitat* al home illustre y casi bé únich polítich espanyol conseqüent, ab la mateixa frescura que avuy lo posa en pugna ab una altra figura tan remarcable com aquella, en la ciencia y en la política.

Y prou per avuy y fins al número vinent.

XURRIACAS

¡Apa buenas!

— Deu lo quart.

— Bon dia tinguí.

— ¿Es vosté'l senyor Llangort?

— Servidó ¿en qué puch servirlo?

— Soch el ciutadà Junoy

y venia a preguntarli

si es que vosté sosté tot

lo que va escriure en *LA TRALLA*.

— Are, en aquí y en tots llochs,

sostinch sempre lo que firmo.

— ¿No's rectifica?

— Ni un mot.

— ¿Y acudirá en tots terrenos

'hont se'l cridi?

— Sí, senyor.

— Aixís m'agradan els homes

que tinguin sempre *tesón*

y que acudí a un desafío

no'ls fassi gota de por.

Tóquila y ¡felicito!

— ¿Y no vol rés més que aixó?

— Rés; don Pelegrí, disposi.

— Apa, buenas, don... Junoy.



Home, Silvela, ets molt Buxó. Ahir vas confessarte inepte de solemnitat y are resulta qu'encara fas la viu-viu de sota mà. ¿Per qué t'hi has d'embolicar ab en Maura? Predicali si vols, pero ab l'exemple. Digali que fassi com tu: que llegeixi *Alfonso el Sabio* y que's retiri.

Te prometo que t'aplaudirém.

* *

En Maura té a punt un projecte d'administració local ab el quin se lográ que'ls



En Massó:— ¡Home, me sembla que li quedarà molt millor ab benzina!

Ajuntaments siguin uns mitja-cerillas dels Goversns civils.

Ja ho varem dir que ab els republicans a cal Ajuntament, no trigariam a tenir l'autonomia municipal.

* *

Lo senyor Gimeno, Catedràtich de la Universitat Central del *cerebro* d'Espanya, va dir al Ateneu: que si la cultura espanyola es una *neula* y que si las Universitats son centres burocràtics y tot alló que sempre's diu quan se tracta d'aquesta qüestió.

Quan torni a Madrit, Sr. Gimeno, fassi el favor de dir a la gent d'allà que en el mateix local, ahont vosté ha parlat, s'hi van tenir d'aixoplugar las Cátedras que la iniciativa particular dels «Estudis Universitaris Catalans» ha creat, perque no se'ls hi va permetre instal·larlas en la Universitat de Barcelona.

Lo que vol dir que'l *cerebro* d'Espanya ni fá ni deixa fer.

* *

A la Diputació provincial no s'han pagat encara als empleyats las propinas que se'ls hi assigná per Nadal.

Amigos, vosaltres si que menjareu tart lo gall. Pro tingueu paciència que a nosaltres també'ns havían promés per aquelles fetxas el gall republicà y me sembla que trigarem més que vosaltres a menjarlo. ¿Oy Emperador?

* *

Una aclaració: Per errada d'impremta va firmar en el número passat, el *Bando* que publicavam, un tal Alejandro Lerroux, essent en realitat degut a D. Lacandro Lerroux. Cada cosa en son lloch.

* *

Es tanta la ansietat que regna per l'adveniment de la República den Lerroux, que a las pocas horas d'haver sortit nostre extraordinari de la senmana passada, ja no n'hi havían. No saltres nos en varem alegrar molt.

Per aquest motiu doném grans mercés a tots el que's van gastar els 10 céntims y als aixerrits col·laboradors que'ns van proporcionar el goig de fer passar un bon rato als nostres llegidors.

* *

Tal com varem prometre que succehiria, va succehir que Don Alejandro va permetre al públich la entrada al Teatre Onofri mentres ells y'ls que tenían 3'50 pessetas s'atipavan en honor de la Democracia.

Y, ho creuran? El Teatre's va omplir de gom a gom y van aplaudir ab entusiasme tots els plats... que'ls altres se menjavan. Obrers catalans, homes, no val a badar.

* *

Llegiu:

«Gran baile de Mascras delaño 1904 Seles enbite a todos los que desean asistir a la fiesta que se prepara



En Nel-lo:— Necessitó rentar aquest guant ab la vostra sanch.

també es tracta algún assumpto en serio, d'aquells que fan esgarriar fins a n'els *sprints-forts*; per exemple... la retirada d'un torero a la vida privada, ab la corresponent sensació del *corte de coleta*..., la aparició de una tanguista més ó menys de cotó fluix... D. Tancredo, barallantse ab un Governador de provincia, perque aquest pretén prohibirli la sort del hipnotisme y... aixís uns quants assumptos més, com crims passionals (que de tot lo més asquerós tenen, menos de passionals) y... prou! parin de comptar; tot lo demás... no val la pena... Lo qu'en tots els paissos civilisats te importancia, y preocupa seriament a la gent sensata, buscanthi las solucions que'ls hi requereixen, aquí es tractat ab *couplets*, si senyors, sí, *couplets*. No veuen que'l Sol ho dona!

Que l'esquadra ha sigut enfonzada a la bahía de Santiago... viva alló y *Marcha de Cadiz*... que a Filipinas etc., etc., altre cop viva alló y més *marcha*... que a Saragossa hi ha hagut un moti ab tants morts y tants ferits... pet de música y aixís sempre. Quan perdém, música; quan guanyém, vull dir, torném a perdre, música! Quan la Nació se está morint per consunció, *Música!!* y vinca música... que *el pueblo soberano* aixís ho demana y aixís està content.

Es un vici de conformació, no hi poden fer més; ¿no hi ha gent que surt ab una cama més curta que l'altra, ó el nas més ó menos llarch? donchs aixó es igual; aque-la gent neix ab l'alegría que les *retoza por todo el cuerpo*, y está clar, encare no l'hi donan una mica de motiu... una futesa, una derrota per exemple... ja está: *couplets al canto*.

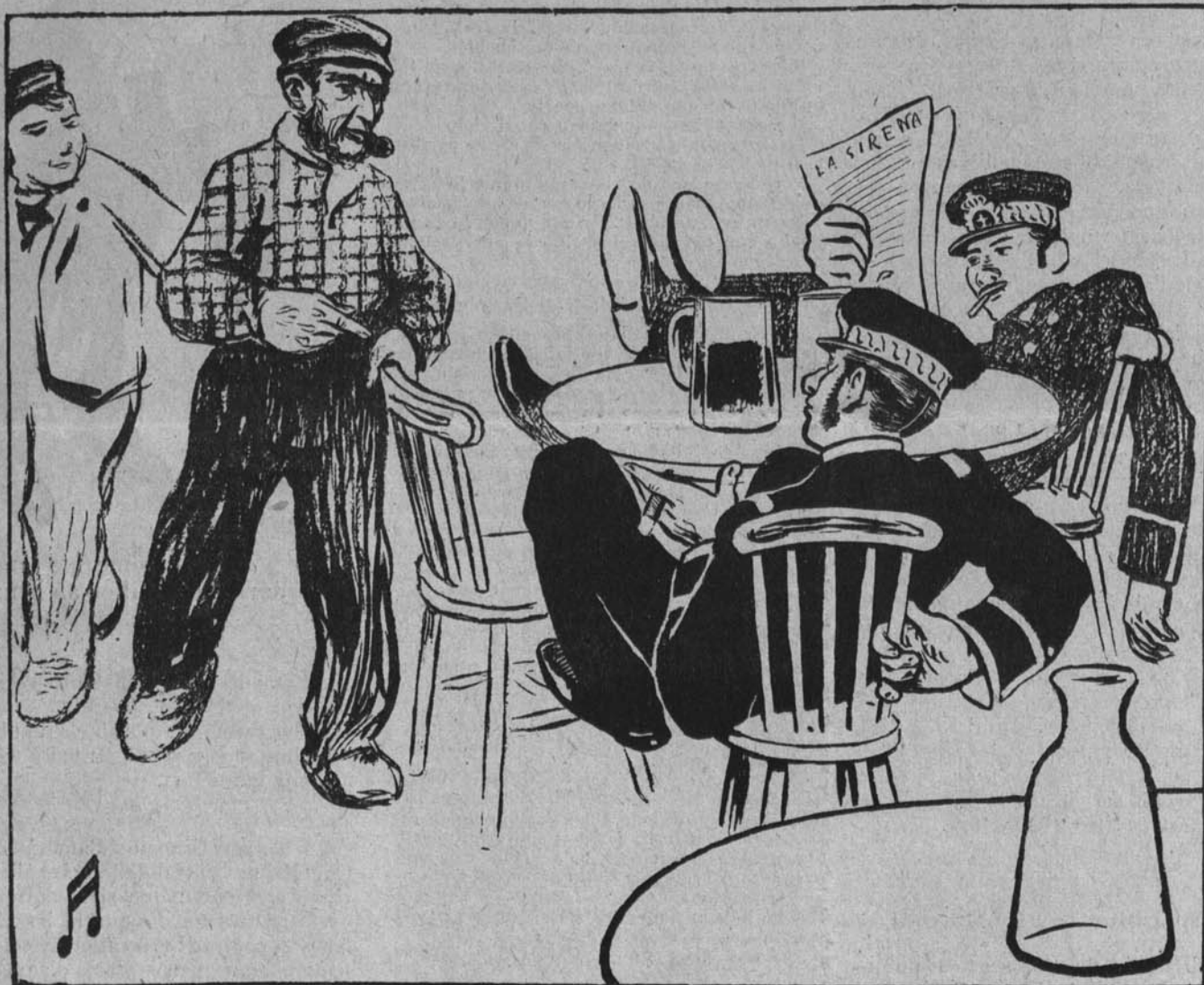
Y créguinme, no hi haurá remey; moriran cantant; are, que lo més possible per aixó es que desafinin.

Un sol medi crech que hi hauria y fora fer un garbuix de *guitarras, moñas, castañuelas, monteras y panderetas*, pegarhi foch y ventar las sendras perque s'en perdés la mena. Mentres no's fassi aixó, se cantarán *couplets*, y mentres es cantin *couplets*, continuarà sent «El país de l'olla».....

Fins que's trenqui....

F. M. P.

La Vaga Marítima



— Oye, tú, ¿pues á qué viene esta huelga?
— Aquesta *huelga* la fém per solidaritat ab vostés... ¡vethoaquí!

Los que desean apuntarse como socios deberan pagar 5 pesetas y podrán pedir los trages que la Mascra quiere y las sillas de su familia del socio. Sin pagar nada mas. Con estas 5 pesetas se abonatodo.

Tambien les hago saber que este baile es de lugo, no se debe cer ballador, el que benga dicha fiesta aunque no sea ballador tambien puede venir. Este baile es para los casados y solteros y para las casadas y solteras y para los biidos y biidas. Este baile es familiar.

No tengais escrupulo en dejar disfrutar vuestras Mugeres ó vuestras igas porque seran bien rrespetadas.
El presidente de la fiesta
Juan Molins

Aviso

El día 16 de Enero se tancarà la llista de socios sin rreclamacion

Nota

Los que desean asistir á la fiesta deberan degar por escrito la direccio y su domisilio de lo contraio no sera balido»

Donchs tot aixó, encara que no ho sembli, ha sigut fixat en forma de cartell en las parets d'un poble del Vallés.

L'autor d'aquest treball va dir que de bona gana ho hauria escrit en catalá pero no sab escriurel y el castellá sí (!!!)

El Globo

El Globo diu que per en Maura las Corts han de ser el riu Jordá de la seva rehabilitació.

Per mi que no será tant, gracias que arri- vi á senzill Bogatell. En tot cas á lo més que pot arriar es á Cloaca Central ab las sevas pudors y demés.

En Canalejas

En Canalejas, ab la barra fenomenal que caracteriza als politichs espanyols, diu en el *Heraldo*:

«Estoy satisfechísimo (dels apats segarament) de las atenciones que me han tenido en la capital del Principado los amigos con sus manifestaciones de simpatía y cariño y los enemigos con su tolerancia y cortesía.»

Es á dir que pera *l'ex-joven* y *ex-demócrata* Canalejas, las pedradas y xiuladas de Sabadell y Barcelona son muestras de tolerancia y cortesía. ¡Bravo salero! Pel camí que portem, vindrà un ministre madrileny ó qualsevulga autoritat encare més *elevada*, se li tallarán las orellas, se l'escanyará y quan arriui'l cadavre á Madrid els perio-

dichs dirán que'ls catalans *obsequiaron y festejaron al ilustre huésped con vivisimas señales de cariño y entusiasmo..*

Olé!

Una Comissió d'obers representants de milers de treballadors que's troban SENSE FEYNA Á BARCELONA, han anat á trobar al Alcalde exposant la seva trista situació ab una forma que revela la cultura de la nostra classe obrera.

Y l'Alcalde ha dit que *bueno*.

En cambi á Madrit un grapat d'homes procedents de terras extranyas varen moure cada escándol que baldava porque'ls hi donguessin treball.

Y'l resultat ha sigut que'ls diputats que tenen per DEBER PRIMORDIAL l'atendre'ls interessos dels nostres honradíssims obrers, han votat la vergonyosa caritat de dos milions á Madrit sense recordarse per res dels pobres que'ls hi han encomanat sos interessos. Á Barcelona hi han moltes obras á fer y no'ns faltan pas capitals pera realisarlas... pró hem d'esperar la vénia de Madrit, porque sense'l permís de la Corte, no podém moure peu ni má, encare que'ns ho paguem religiosament nosaltres, sens esperar subvencions ó millonadas com á Madrit.

Reflexionin els nostres obrers ab aquesta conducta dels seus representants al Congrés, y's desenganyin d'un cop de las sevas falsas promesas. Torneu al Ajuntament, que també es votat en majoria per vosaltres, y que compleixin lo que han promés pera engrescarvos á que'ls hi donguessin el vot.

Ja veurém com ho cumplirám.

Copiem de *El Diluvio*:

«...por qué si en último extremo, como no haya enmienda, acaban por escamarse hasta los ciudadanos más benévolos y de cortos alcances, siempre les quedará á los *trusistas* el recurrir á las andadas; á PACTAR (aixó ho subratllém nosaltres) CON LOS MONÁRQUICOS Y Á RECIBIR DE ELLOS ACTAS DE DIPUTADO, DE CONCEJAL Y OTRAS PREBENDAS como lo hacian en no lejanos tiempos, en los mismos en que se mofaban de la autoridad de un Pí y Margall, del temple revoluciona-

rio de un Ruiz Zorrilla y del esfuerzo de Villacampa y demás mártires de la Revolución. ¿No es verdad Don Lorenzo Ardid? Sí hombre; si usted lo recuerda, como lo recuerdan infinidad de liberales, de correligionarios de usted que, entre otros republicanos concurrían á las tertulias de *El Diluvio*, como también cuando usted nos excitaba á que *apretáramos* fuerte contra los republicanos de *doble*, sus amigos y correligionarios ¿Por qué y para qué tales cambios? ¿Tanto puede una credencial de Consumos?

¡Quina manera de senyalar senyor ex-curandero Ardid!

Sáben que'ls dóna el Govern del atlot als que varen treballar en el salvament de víctimas de la catástrofe de Cenicero? Donchs lo titol de *Ciudad* per la Vila. ¡Ansia Manela! con el gobierno generoso.

Las ridiculasas dels *couplets* y de las tonterias d'autors y actors, continúan á Madrit com si tal cosa. El poble *matritense* es aixís, tot s'ho pren á la *buena de Dios* y no hi ha porque criticarlo. El mal está en la mateixa bestia (el oso) y no es cosa de ferho pagar als ignocents *curros* de la capital, ó de la pena capital d'Espanya.

¡Ansi me gustás rezald
A la pena puñald!

Altra vegada el metropolitá de París ha fet desgracias. De resultas d'un topament, han quedat feridas moltes personas.

Ay París, le beau Paris
vous-avez perdu la tet
aviat semblará'ls d'Espanya
vostre metropoli-tren.

Xistos vells

— Creume noy, casat.
— No, pare, no estich per quèntos.
— No sé per qué has de tenir tanta por.
Jo també vareig casarme y tot m'ha anat bé.
— Oh, bona diferencia hi va. Vosté's va casar ab la mare y jo m'haig de casar ab una desconeguda.

Un pagés s'está morint y al fer el testament, el notari (qu'es castellá) li pregunta:

— Cuántos hijos tiene usted?
— Cinch de vius y cinch de morts.
— Haga el favor de decirme sus nombres.
— Los vius se diuhen Pere, Joan, Joseph, Lluís y María.
— Y los muertos cómo se llaman?
— A n'aquesta terra, dels morts ne dihem difunts.

Concursos de LA TRALLA

Primer Concurs Artistich

LA TRALLA, empipada de tantas cartas com ha rebut rifantse de la nostra portada actual, ha resolt convocar als aixerrits dibuixants de casa y de fora y tot, pera que n'hi fassin una cada hu, ab el ben entés de que s'han de cenyir á las següents

CONDICIONS:

1.^a Los dibujos haurán de estar en carácter y esser *alucivos* al fi que se'ls destina.

2.^a No podrán anar firmats y en cambi haurán d'anar acompañats d'un plech clós que continga'l nom del autor.

3.^a S'han d'entregar els dibuixos avans del día 15 de Febrer vinent en la redacció de LA TRALLA (Diputació, 262, baixos).

Al que resulti guanyador del premi li donarém gloria, profit y satisfacció: Gloria porque s'immortalisarà'l seu nom; profit porque se li regalará un any de TRALLAS y la cantitat de 25 pessetas y satisfacció porque aixís la familia del agraciad tindrà una notabilitat en su seno.

Pera recullir el premi's farà precisa la presentació d'una contrassenya que correspongui á la targeta closa dintre del sobre que acompanyarà'l dibuix.

Tercer Concurs Literari

Volent tenir nosaltres *Couplet* propi, obrim un CONCURS de COUPLETS, que's tancarà'l 15 de Febrer próxim, y á n'el que'n surti guanyador, á judici del Jurat, se li donará un any de suscripció de franch y 10 pessetas, que podrá passar á recullir á n'aquesta Administració.

L'envió de la composició tindrà de ferse precisament *ab aquest paper* pera poguerlos *enquadrernar*.

COUPLET

(Nom y apellido)

Domicili

Localitat

Retallis aquest espay y omplis ab un *Couplet* inedit satirich alusiu á LA TRALLA y que's pugui cantar ab la música dels *couplets* de la sarzuela catalana «De la terra al sol», y envihis á la Redacció de LA TRALLA, Diputació, 262, baix sobre clós, que contingui'l nom del autor.

Cartera de Comunicacions

J. Ll. — No resulta indicat, ni es molt correcte.
J. V. — Va en aquest número, firmat ab el pseudónim.

K. Dell. — Gracias, però no'ns havém decidit á publicarho porque han corregut veus de que ens vindrian á trobar.

Paí. — El seu dibuix anirà.
Fuet Sallenti. — No'ns es possible publicar tant original. Procuri escullir els assumptos de més interés y tráctils ab tant poch espay com pugui.

Un breviari. — Es massa llarch y un xich passat d'actualitat.

Imp. Elzeviriana, Rambla Catalunya, 14; Barcelona